

"Supporter met wat sadisme"

Donderdag, 24 juni 2010. Een dag om niet te vergeten.

Na wat oogstende karwijtjes in de volkstuin, toen nacht en dag nog in vol overleg waren over de te bieden temperatuur voor deze dag, trok ik mij terug in de luwte van ons huis. Met dertig graden Celsius deed de prille zomer haar naam alle eer aan. Eigenlijk een reden om Moeder Natuur erg dankbaar te zijn, maar ik kon een lichte zucht en een uiting van: "Poeh poeh," niet geheel onderdrukken. De mens eigen, zullen we maar zeggen. Er valt altijd wel wat te urineren.

Als vermeend groot schrijver/dichter een ideale gelegenheid om bij helder daglicht in de serre, een meesterwerk uit het brein te laten ontspruiten. Helaas, de symbolieken en flasbacks verdampten al voordat ze in herinnering opdoemden. De opgeroepen beelden, bleken van was en smolten tot misvormde gedachten. Zo verstomde het talent en werd de toevlucht gezocht in één van de meest passieve vermaken: "De kijkkast."

Het toeval liet mij met mijn neus en achterste in de roomboter vallen. Als tennisliefhebber kreeg ik de ontknoping van het zinderende duel tussen John Isner en Nicolas Mahut te zien. De partij die in de vijfde set beslist moest worden en daags tevoren bij de stand 59-59 was afgebroken. Uiteindelijk won de Amerikaan Isner met 70-68. Beslist geen mooi kijkspel, dat gedomineerd werd door servicegeweld. Wel spannend en sensationeel door de lange duur.

Daarna kwam de partij van reus en spierbundel Rafael Nadal tegen onze frêle, pezige Robin Haase. De strijd tussen David en Goliath liep anders dan verwacht en Robin dwong de Spaanse Armada tot het uiterste. Naast de spanning viel hier ook te genieten van mooi spel. Met de warme hap op schoot heb ik deze partij tot het gaatje gevolgd.

Tot slot van deze sportieve dag de voetbalwedstrijd Nederland tegen Kameroen. Niet het frivole spel waarop we hoopten, maar bij een stand van 1-0 bleef het spannend. Afgezien van de overwinning moet de winst meer gezocht worden in persoonlijke emotionele succesjes. Hierbij denk ik aan het bevrijdende doelpunt van van Persie, het goede spelen van Boulahrouz en vooral de succesvolle terugkeer van Arjen Robben.

In zijn emotionele reactie tijdens een interview na afloop, sprak het bevrijdende gevoel na een periode van werken en hopen op tijdig herstel. In mijn fantasie bracht ik dit bevrijdend gevoel in verband met de vrijlating van gevangenen op het Robbeneiland, waaraan zij daags tevoren een bezoek hadden gebracht. De impact hiervan is echter niet met elkaar te vergelijken en slechts als woordspeling geschikt.

Zo staat ook mijn passief volgen niet in verhouding tot de inspanningen van de sporters. Supporteren van dergelijke inspanningen gaat altijd met een vleugje sadisme gepaard, denk ik!

© juni 2010, Mijler, BasicPublishing.nl